

чифлик отиваше Дочкин. Пътят до там беше три часа, той го взе за девет. Когато стигна и нагази в мерата, беше се стъмнило. Какво поле, каква трева! Стар беше Дочкин, но сърдцето му затупа, болните му крака забравиха умората. Ето тия са звездите, които беше гледал, това небе, това поле, широко, широко . . .

И той гледаше насам, гледаше нататък. Когато се досети за кобилката, видя я, че беше легнала. „Уморена е, — помисли той, — ще полежи и ще стане“. Сам Дочкин дълго будя, гледа звездите, слуша щурците, радваше се, че е сред това широко поле. Най-после главата му натежа и той заспа.

Стана хладно и той се събуди. Близо до него кобилката не само лежеше още, но беше тръшнала главата си на земята, като че умираше.

— Пъшка като човек, — каза си Дочкин. — Не ще ѝ помогне и зелената трева. Ще занеса кожата ѝ на Темелка и туй то. . .

Но ето, на изток светна. Алена ивица загоря над черната линия на полето. Мокреше росата, още беше тъмно. Изведнъж някъде навътре в полето се зачу хлопка, заби отмерено, рядко, като камбана, и над тия звукове изцвили кон. Дочкин трепна: идеше хергеле, друго не можеше да бъде.

Като че съмна изведнъж. И ето из буренака, измежду овчите опашки и генгеря се показаха коне — един, два, три — цяло стадо. Дочкин гледаше туй, което не беше виждал четиридесет години: полудиви коне, възнизки, с издути корем; гривите им гъсти и тежки, опашките им падат до земята. Никой не е турял ръка върху тях, копитата им са без подкови. Над бурена, отзад конете, заподскача конник, изви се дълъг камшик и плесна, като че гръмна пищов. Стадото се прибра, охранените гърбове на конете се наредиха като риби, хлопките задрънчаха и цялото стадо се понесе в бяг.